

Allen Ginsberg

SZOMORÚ ÉNEM

Frank O'Harának

Olykor ha szemem vörös
felmegyek a Rádió-palota tetejére
s világot bámulom, Manhattant –
házaimat, utcáimat, hőstetteim színhelyét,
manzárdokat, ágyakat, hidegvizes lakásokat
– az Ötödik Sugárutat, melyet szintén agyamban hordok,
hangya-autóit, kis sárga taxiit, sétafikáló
gyapjúfoslány-embereit –
Hidak panorámája, napkelte Brooklyn gépezete fölött,
napnyugta New Jersey fölött, ahol születtem
és Paterson fölött, ahol hangyákkal játszadoztam –
újabb szerelmeim a 15. úton,
dúltabb szerelmeim a Lower East Side-on,
egykor legendás szerelmeim a Bronxban
távol innen –
e rejtett utcákba sikátorok futnak
történetem summája, kimaradásaim
és önkívületeim színhelye, Harlem –
– nap süt mindarra, ami enyém
egy szemvillanással a láthatárig
végső öröklétemben –
víz az anyag.

Szomorúan
lépek a liftbe és megyek
le, tűnődve,
s a járdán ballagok belebámulva minden
tükörüveg-arcba,
kutatva, ki szeret,
majd bódultan megállok
egy autó-kirakatnál
elnyelnek szelíd gondolatok,
a forgalom hullámmá az Ötödik Sugárút
összezárul mögöttem
várva a percre, mikor . . .

Ideje hazamenni és levest főzni a rádió
háborús híreinek romantikájára füelve

... minden mozgás megáll
s én a létezés időtlen szomorúságában ballagok,
gyengédség áramlik át a házakon,
ujjhegyem érinti a valóság arcát,
saját könnycsíkozta arcomat egy ablak
tükrében — alkonyatkor —
amikor nincs bennem vágy —
cukorkákra — ruhákra sem a megértés folyamatának
japán lámpaernyőire —

Megzavar köröttem a látvány
ember furakszik át az utcán
csoomagokkal, újságokkal
nyakkendősen, szép ruhában
a vágya felé
Férfi, nő özönlik a járdán
vörös fények mérik sietős órák
s mozgások idejét a járdaszegélyen —

És mindezek az utcák
oly harántosan, bőgve, hosszan nyúlnak el
magas épületeknél peckesen elvonuló
vagy nyomornegyedbe fúló sugárutak mentén
oly dadogó forgalmon,
sivítő kocsikon s motorokon át

hogyan belesajdul
e táj, e temető
e halottasági
vagy hegyi csönd
melyet egyszer látott
s többé sose bírt vagy vágyott
a jövőbeli elme,
hol minden Manhattan-emnek el kell tűnnie.

FELJEGYZÉS EGY ÁLOMRÓL: 1955. JÚNIUS 8-ÁN

Részeg éjszaka San Francisco-i
lakásomban egy fiúval: lefekszem:
sötétség:

Mexico Cityben

Joan Burroughs-t látom: kerti
székében előredől, karja
a térdén. Tiszta szemmel és
csüggedt mosollyal vizsgált, arcán
helyreállt a finom szépség melyet
különössé tett tequila és só
mielőtt fejébe golyó röpült.

Beszélggettünk, mi történt azóta.
Nos, Burroughs mit csinál most?
Bill a francban, Észak-Afrikában.
Ő és Kerouac? Jack ugyanazzal
a beat-lángésszel ugrál mint régen,
noteszai Buddhával teli.
Remélem is — nevetett Joan.
Huncke még sitin van? Dehogyan,
nemrég láttam a Times Square-on.
Hát Kenney hogy van? Nősen, ittasan
és aranyosan Keleten. Hát te? Új
szerelemek Nyugaton —

s már tudtam,

hogy álom: faggatni kezdtem
— Joan, milyen a halott
tudása? szeretheted-e még
halandó ismerőseidet?
Hogyan emlékszel ránk?

A lány

elhalványult — és máris
esőpecsétetes sírkövét láttam
az olvashatatlan felirattal
kicsiny fa göcsörtös ága alatt
egy mexikói elhagyatott kert
burjánzó fűvében.

AZ ISTEN MIÉRT SZERETET, JACK?

Mert párnákon
nyugszik fejem,
Mert sirok sírbasüppedt
dolgozószobámban
Mert köldököm alá
süllyed a szívem
mert levegős és
vén a hasam
teli gyöngéd
sóhajjal és
nevezetes mellem
sír – míg
egy kéz érintés
lecsillapítja –
Mert megriadtam
Mert dalolva röpítem
szerelmetes
felemhez hangom –
Mert szeretón szeretlek
drágám, másik
énem, élő
mátkám
barátom, gyöngédszemű
öreg uram –
Mert az élet teljében
vagyok és mégsincs
választásom
leigáz az az érzés
hogy én vagyok Az, ki
Vesztett
Keresve még keresve
a mámort – a szív
az altest az ágyék és comb
pompás üdvét
Meg nem tagadva
38 év 145 font fej
kar és láb húsból
Egyetlen whitmani
lábujjköröm sem itél el
s látnoki hajszál se száműz
könyörtelen Pokolra,
Mert gépek burka mögül
megvallom szégyenlős vágyam.

AZ ELSŐ BULI KEN KESEYÉKNÉL A POKOL ANGYALAIVAL

Hús vak éj a vörösfenyőkön át
kocsik parkolnak kinti árnyban
túl a kapun, csillag dereng
a szurdok fölött, az oldaltornácnál
tűz ég s pár fáradt lélek gunnyaszt
fekete bőrjakóban. Hajnali három,
sárga csillár a nagy faházban
hangerősítőkről gőzerővel
dől a Rolling Stones Ray Charles Beatles
Jumping Joe Jackson s húsz fiatal
táncol a padló rángására
fürdőszobában kis marijuána,
skarlátnadrágos lányok, egy izmos
simaképpű férfi izzadtan táncol,
sörkonzerv-roncsok szétszórva, akasztott
szobor bokázik görbült magas ágról,
gyerekek szunnyadnak hálószoba-ágyban,
s négy rendőrkocsi parkol a festett
kapun túl, rőt fény kering a lomb közt.